

Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE OPĆEG SUDA (drugo vijeće)

13. rujna 2016.*

„Arbitražna klauzula – Ugovor o opskrbi električnom energijom CNT(2009) br. 137 – Plaćanje od strane Parlamenta regionalnog doprinosa koji je tužitelj platio Région de Bruxelles-Capitale, izračunatog na temelju snage koja se Parlamentu čini dostupnom – Nepostojanje ugovorne obveze – Nepostojanje obveze koja proizlazi iz odredbi mjerodavnog nacionalnog prava“

U predmetu T-384/15,

EDF Luminus, sa sjedištem u Bruxellesu (Belgija), koji zastupaju D. Verhoeven i O. Vanden Berghe, *avocats*,

tužitelj,

protiv

Europskog parlamenta, koji zastupaju L. Darie i P. Biström, u svojstvu agenata,

tuženika,

koji podupire

Europska komisija, koju zastupaju F. Clotuche-Duvieusart i I. Martínez del Peral, u svojstvu agenata,

intervenijent,

povodom zahtjeva koji se temelji na članku 272. UFEU-a i kojim se traži da se Parlamentu naloži da tužitelju plati iznos od 439 672,95 eura uvećan za kamate, koji odgovara iznosu regionalnog doprinosa koji je tužitelj platio Région de Bruxelles-Capitale, izračunatog na temelju snage koja se čini dostupnom Parlamentu,

OPĆI SUD (drugo vijeće),

u sastavu: E. Martins Ribeiro, predsjednica, S. Gervasoni (izvjestitelj) i L. Madise, suci,

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeće

* Jezik postupka: francuski

Rješenje

Pravni okvir

Pravo Unije

- 1 Na temelju članka 343. UFEU-a i članka 191. UEZAE-a, Europska unija i Europska zajednica za atomsku energiju uživaju povlastice i imunitete koji su im potrebni za obavljanje njihovih zadaća, prema uvjetima utvrđenima Protokolom od 8. travnja 1965. o povlasticama i imunitetima Europske unije, koji je početno bio priložen Ugovoru o osnivanju jedinstvenog Vijeća i jedinstvene Komisije Europskih zajednica (SL 1967., 152., str. 13.), a zatim na temelju Lisabonskog ugovora, UEZ-u, UFEU-u i UEZAE-u (u daljnjem tekstu: Protokol).
- 2 Članak 3. Protokola propisuje kako slijedi:

„Unija, njezina imovina, prihodi i ostala dobra oslobođeni su od svih neposrednih poreza.

Vlade država članica, kad god je to moguće, poduzimaju odgovarajuće mjere za doznačivanje ili povrat iznosa posrednih poreza ili poreza na prodaju uključenih u cijenu pokretnina ili nekretnina kada Unija za svoje službene potrebe obavlja veće kupnje čija cijena uključuje takve poreze. Međutim, primjena navedenih odredaba ne smije imati za posljedicu narušavanje tržišnog natjecanja unutar Unije.

Ne odobravaju se oslobođenja u odnosu na poreze i davanja koji se plaćaju samo kao naknade za javne komunalne usluge.”

Belgijsko pravo

- 3 Uredba Région de Bruxelles-Capitale (Belgija) od 19. srpnja 2001. o uređenju tržišta električnom energijom u Région de Bruxelles-Capitale (*Moniteur belge* od 17. studenoga 2001., str. 39135., u daljnjem tekstu: uredba „električna energija”), u članku 26. propisuje:

„§ 1. Fizička ili pravna osoba, u daljnjem tekstu obveznik, koja posjeduje odobrenje za opskrbu koje je izdano na temelju članka 21., dužna je plaćati mjesečnu naknadu.

[...]

§ 3. Naknada se računa na temelju snage koja se krajnjim klijentima koji ispunjavaju uvjete čini dostupnom putem mreže, priključaka i izravnih vodova napona do 70 kV i manje, na potrošačkim mjestima smještenima u Région de Bruxelles-Capitale. Snaga koja se čini dostupnom klijentima visokonaponske mreže jednaka je snazi priključka. Ona je jednaka maksimalnoj snazi izraženoj u kVa koja se čini dostupnom na temelju ugovora o priključku. U slučaju da ne postoji takva odredba u ugovoru o priključku ili u slučaju da iskorištena snaga premašuje maksimalnu snagu koja se čini dostupnom na temelju ugovora o priključku, snaga priključka jednaka je maksimalnoj snazi izraženoj u kVa, iskorištenoj tijekom prethodnih 36 mjeseci, pomnožena s faktorom 1,2.

[...]

§ 4. Mjesečna naknada za visoki napon utvrđuje se u iznosu od 0,67 eura po kVa.

[...]

Taj se iznos usklađuje na godišnjoj razini s indeksom potrošačkih cijena u Kraljevini. [...]

§ 5. Vlada utvrđuje mjere za provedbu ovog članka. Vlada može, među ostalim, naložiti upravitelju distribucijske mreže, upravitelju regionalne mreže za prienos i korisnicima izravnih vodova da joj dostave podatke koji su korisni za naplatu naknade.

Vlada može zadužiti upravitelja distribucijske mreže da obveznicima uputi poziv na plaćanje naknade. Poziv sadržava osobito naznaku obračunskog razdoblja, obračunsku osnovicu, stopu, rok za plaćanje i način plaćanja. Međutim, činjenica slanja ili izostanka slanja tog poziva ne utječe na prava i obveze obveznika.

§ 6. Naknada se naplaćuje i potražuje u skladu s pravilima koja su predviđena u Poglavlju VI. Uredbe od 23. srpnja 1992. o regionalnom porezu koji tereti korisnike izgrađenih nekretnina i nositelje stvarnih prava na određenim nekretninama. Međutim, rok za plaćanje naknade utvrđuje se u skladu sa stavkom 3. ovog članka.

[...]

Okolnosti spora

4. Europski parlament potpisao je 10. srpnja 2009. ugovor pod oznakom CNT(2009) br. 137 (u daljnjem tekstu: ugovor), koji se odnosi na opskrbu od strane tužitelja EDF Luminusa zelenom električnom energijom njegovih nekretnina smještenih u briselskom području. Ugovor je stupio na snagu na dan tužiteljeve stvarne isporuke električne energije i trebao je ostati na snazi tijekom razdoblja od dvije godine. Ugovor je obnovljen na razdoblje od jedne godine, odnosno do 31. srpnja 2012., dodatkom ugovoru potpisanim 15. srpnja 2011.
5. Dopisom od 13. svibnja 2011. tužitelj je obavijestio Parlament da mu je od sada obavezan naplaćivati naknadu koja se odnosi na opskrbu električnom energijom predviđenu u članku 26. Uredbe „električna energija” (u daljnjem tekstu: doprinos) i da, osim toga, zahtijeva njegovo retroaktivno plaćanje, počevši od dana stupanja ugovora na snagu. Tužitelj taj doprinos, koji je od 2009. uplaćivao Région de Bruxelles-Capitale, do tada nije naplaćivao Parlamentu.
6. Nakon što je Parlament odbio ispuniti taj zahtjev, tužitelj mu je sustavno slao dvije vrste računa, to jest račune koji su se isključivo odnosili na doprinos i račune koji su obuhvaćali nesporne elemente opskrbe električnom energijom. Parlament je podmirio drugonavedene, odbivši istovremeno podmirivati prvonavedene račune.
7. Nakon ponovnog zahtjeva za plaćanje doprinosa i ponovnog odbijanja tog zahtjeva, tužitelj je podnio ovu tužbu.
8. Tužitelj je također podnio tužbu pred Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Prvostupanjski frankofoni sud u Bruxellesu) kako bi mu Région de Bruxelles-Capitale vratio iznos doprinosa koji mu je bio uplatio.
9. Nadalje, Europska komisija podnijela je 4. travnja 2014. tužbu zbog povrede obveze protiv Kraljevine Belgije na temelju članka 258. UFEU-a. Presudom od 14. siječnja 2016., Komisija/Belgija (C-163/14, EU:C:2016:4), Sud je presudio da je Kraljevina Belgija povrijedila obveze koje je imala na temelju članka 3. drugog podstavka Protokola, time što institucije Unije nije oslobodila od plaćanja doprinosa utvrđenog člankom 26. Uredbe „električna energija” i time što je odbila povrat doprinosa koji je ubrao Région de Bruxelles-Capitale.

Zahtjevi stranaka i postupak

- 10 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:
- naloži Parlamentu da mu isplati iznos od 439 672,95 eura;
 - naloži Parlamentu da mu plati ugovorne kamate na taj iznos, počevši od dana dospijeća računa;
 - naloži Parlamentu snošenje troškova.
- 11 Parlament od Općeg suda zahtijeva da:
- utvrdi da je ova tužba nakon presude od 14. siječnja 2016., Komisija/Belgija (C-163/14, EU:C:2016:4), postala bespredmetna;
 - podredno, odbije tužbu kao očito neosnovanu;
 - utvrdi da je Région de Bruxelles-Capitale tužitelju dužan vratiti zahtijevani iznos;
 - naloži tužitelju snošenje troškova.
- 12 Tužitelj pojašnjava da svoj zahtjev podnosi „pod uvjetom da [on] ne uspije dobiti povrat [doprinosa] od Région de Bruxelles-Capitale u postupku koji je pokrenut pred Tribunal de première instance francophone de Bruxelles”.
- 13 Komisija je zatražila intervenciju u potporu Parlamentu. Odlukom predsjednika drugog vijeća Općeg suda od 16. veljače 2016. odobrena joj je intervencija u ovom postupku, u potporu zahtjevu Parlamenta.
- 14 Predsjednik drugog vijeća Općeg suda odlučio je, u skladu s člankom 69. točkom (c) Poslovnika Općeg suda, prekinuti postupak do donošenja odluke kojom se okončava postupak u predmetu C-163/14, Komisija/Belgija. Postupak je nastavljen 14. siječnja 2016. kad je objavljena presuda u tom predmetu.
- 15 Parlament je 22. ožujka 2016. tajništvu Općeg suda podnio svoj odgovor na tužbu. U tom odgovoru osobito se pozivao na presudu od 14. siječnja 2016., Komisija/Belgija (C-163/14, EU:C:2016:4).
- 16 U okviru mjera upravljanja postupkom Opći sud pozvao je tužitelja i Komisiju da podnesu svoja očitovanja o zaključcima iz te presude koje treba primijeniti na ovaj predmet. Oni su svoja očitovanja podnijeli u određenim rokovima.

Pravo

- 17 Na temelju članka 126. Poslovnika, kad je Opći sud očito nenadležan za odlučivanje o nekoj tužbi ili kad je tužba očito nedopuštena ili očito pravno neosnovana, Opći sud može, na prijedlog suca izvjestitelja, u svakom trenutku odlučiti obrazloženim rješenjem, bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku.
- 18 U ovom slučaju Opći sud smatra da ima dovoljno informacija iz dokumenata spisa da odluči bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku.
- 19 Valja najprije ispitati Parlamentov zahtjev kojim od Općeg suda traži da obustavi postupak.

O zahtjevu za obustavu postupka

- 20 Parlament, temeljeći svoj zahtjev na presudi od 14. siječnja 2016., Komisija/Belgija (C-163/14, EU:C:2016:4), zahtijeva da se postupak obustavi. Tvrdi da doprinosi koje je neosnovano ubrao Région de Bruxelles-Capitale moraju na temelju te presude nužno biti vraćeni tužitelju, tako da prvonavedeni od Parlamenta više ne mora zahtijevati plaćanje iznosa koji odgovaraju tim doprinosima.
- 21 Ovdje valja podsjetiti da u okviru ovog spora, koji se vodi na temelju ugovora sklopljenog između Parlamenta i tužitelja, potonji zahtijeva da se Parlamentu naloži da mu isplati s jedne strane iznos koji odgovara doprinosu koji je platio Région de Bruxelles-Capitalu i koji je bio izračunat na temelju snage koja se Parlamentu čini dostupnom na osnovi ugovora i s druge strane ugovorne kamate na taj iznos.
- 22 Čak i pod pretpostavkom da bi se zbog povrata iznosa koje tužitelj zahtijeva – od strane Région de Bruxelles-Capitale koji nije ni stranka u ovom sporu ni stranka ugovora – moglo zaključiti da je u ovom sporu prestao postojati tužiteljev pravni interes, u svakom slučaju treba utvrditi da Parlament i Komisija ne dokazuju, pa čak i ne tvrde, da bi povrat zahtijevanih iznosa, uključujući i ugovornih kamata, bio izvršen ili da bi tužitelj na tom temelju imao potraživanje prema Région de Bruxelles-Capitale. Takvo potraživanje moglo bi primjerice proizlaziti iz presude Tribunal de première instance francophone de Bruxelles, kojom odlučuje o tužbi koju mu je podnio tužitelj (vidjeti gornju točku 9.). Konačno, u svojem očitovanju koje je 10. svibnja 2016. podnio kao odgovor na mjeru upravljanja postupkom iz gornje točke 17., tužitelj tvrdi da je Région de Bruxelles-Capitale na taj dan „odbio [tužitelju] vratiti sporne plaćene doprinose, unatoč donesenoj presudi C-163/14.”
- 23 Podredno, valja istaknuti da iako je Sud svojom presudom od 14. siječnja 2016., Komisija/Belgija (C-163/14, EU:C:2016:4), presudio da je Kraljevina Belgija povrijedila obveze koje je dužna ispuniti na temelju članka 3. drugog podstavka Protokola time što institucijama Unije nije odobrila oslobođenje od doprinosa utvrđenog u članku 26. Uredbe „električna energija”, te protivljenjem povratu doprinosa koje je na taj način Région de Bruxelles-Capitale ubrao, Uredba „električna energija” zadržana je na snazi u obliku gorenavedenog teksta sve dok Kraljevina Belgija nije izvršila tu presudu. Međutim, Parlament nije podnio nijedan dokaz na temelju kojeg bi bilo moguće zaključiti da bi mjerodavno pravo na taj dan bilo izmijenjeno.
- 24 Iz prethodno navedenog proizlazi da ova tužba nije bespredmetna s obzirom na to da tužitelj nije izgubio pravni interes, tako da ne treba usvojiti Parlamentov zahtjev za obustavu postupka.

Osnovanost tužbe

- 25 U prilog svojem tužbenom zahtjevu, koji je podnesen na temelju članka 272. UFEU-a, tužitelj se poziva na tri tužbena razloga, koji se temelje, prvi na povredi od strane Parlamenta njegovih ugovornih obveza, drugi, na povredi odredbi članka 26. Uredbe „električna energija” i, naposljetku, treći na povredi načela jednakog postupanja.

Prvi tužbeni razlog

- 26 Tužitelj tvrdi da je na temelju ugovora ovlašten od Parlamenta zahtijevati plaćanje doprinosa.
- 27 Najprije valja istaknuti da ugovorom nije predviđeno da se doprinos naplaćuje od Parlamenta. Naime, u prilogu 2. Ugovoru u kojem su navedeni načini izračuna cijene isporuke električne energije doprinos se ne spominje ni na koji način.
- 28 Osim toga, sukladno odredbama točke 3.2, članka 3. Ugovora, „[c]ijene se utvrđuju imajući u vidu činjenicu da su europske institucije oslobođene od carina, posrednih naknada i poreza na prodaju, a osobito poreza na dodanu vrijednost (PDV).”

- 29 U točki 3.2 ugovora nadalje je pojašnjeno da „davanja, naknade i druge regionalne i federalne doprinose nije moguće naplatiti”.
- 30 Stoga je moguće zaključiti da ugovor ne predviđa nikakvu obvezu kojom se Parlamentu nalaže da tužitelju plati doprinos izračunat na temelju snage koja mu se čini dostupnom na temelju ugovora.
- 31 Valja dodati da je, sukladno članku 19. ugovora, potonji „uređen belgijskim zakonima i da se u slučaju da pitanje nije uređeno zakonodavstvom [Unije], uključujući i Financijskom uredbom, primjenjuje i tumači u skladu s navedenim zakonima”. Slijedom toga, pojmove ugovora treba tumačiti ponajprije s obzirom na pravo Unije.
- 32 Međutim, u presudi od 14. siječnja 2016., Komisija/Belgija (C-163/14, EU:C:2016:4, t. 39.), Sud je presudio da doprinos treba smatrati posrednom naknadom koja je obuhvaćena člankom 3. drugim podstavkom Protokola.
- 33 Stoga upućivanje u ugovoru, a osobito u njegovoj točki 3.2, na „posredne naknade” treba razumjeti na način da se odnose na doprinos. To potvrđuje da je namjera stranaka ugovora bila osloboditi Parlament od plaćanja tog doprinosa.
- 34 Valja nadodati da dodatak ugovoru od 15. srpnja 2011. ni na koji način ne utječe na obveze stranaka u pogledu plaćanja doprinosa.
- 35 Zaključak do kojeg je Opći sud došao u gornjoj točki 34. ne može biti doveden u pitanje argumentima koje tužitelj nadalje iznosi.
- 36 Na prvome mjestu, na temelju činjenice, da je točkom 8.1 ugovora, pod člankom 8. naslovljenim „Porezne odredbe”, propisano da je „ugovaratelj jedini odgovoran za poštovanje poreznih odredbi koje se na njega primjenjuju”, nije moguće zaključiti da je Parlament obavezan platiti doprinos svom suugovaratelju, odnosno tužitelju.
- 37 Na drugome mjestu, imajući u vidu opću strukturu ugovora i posebice gore citirane odredbe točke 3.2, na temelju upućivanja, u stavku 2. priloga 2. ugovoru, na povećanje cijene koje je povezano s „distribucijom”, nije moguće zaključiti da je Parlament obavezan platiti doprinos svojem suugovaratelju, odnosno tužitelju.
- 38 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da prvi tužbeni razlog valja odbiti kao očito neosnovan.

Drugi tužbeni razlog

- 39 Tužitelj tvrdi da mu je Parlament dužan platiti doprinos na temelju odredbi članka 26. Uredbe „električna energija”.
- 40 Valja utvrditi da iako su Uredbom „električna energija” određene porezne obveze opskrbljivača električnom energijom prema nacionalnoj administraciji, odnosno Région de Bruxelles-Capitale, njome nije predviđeno postojanje obveze krajnjeg potrošača da doprinos plati svojem opskrbljivaču električnom energijom. Stoga tužiteljevo pozivanje na povredu takve obveze od strane Parlamenta nije utemeljeno.
- 41 Valja istaknuti da ta tvrdnja nije u suprotnosti sa zaključkom prema kojem je porezni režim koji se odnosi na doprinos zamišljen i utvrđen u cilju prebacivanja doprinosa na krajnjeg potrošača (presuda od 14. siječnja 2016., Komisija/Belgija, C-163/14, EU:C:2016:4, t. 48.). Naime, treba razlikovati s jedne strane ciljeve poreznog režima i s druge strane postojanje obveze prisilne naravi koja proizlazi iz tog režima, čija bi povreda mogla dovesti do nastanka ugovorne, odnosno izvanugovorne odgovornosti

krajnjeg potrošača prema njegovu opskrbljivaču električnom energijom. Kad ne postoji takva obveza prisilne naravi, prebacivanje doprinosa na krajnjeg potrošača ovisi o samim ugovornim odnosima između opskrbljivača i krajnjeg potrošača.

- 42 Čak i pod pretpostavkom da je Uredbu „električna energija” moguće tumačiti na način da je njome krajnjem potrošaču nametnuto da svojem opskrbljivaču električnom energijom plati doprinos izračunat na temelju snage koja mu se čini dostupnom, ovaj razlog trebalo bi u svakom slučaju odbiti.
- 43 Naime, zbog činjenice da Uredbom „električna energija” nije predviđeno oslobođenje od doprinosa u korist institucija Unije, Sud je presudom od 14. siječnja 2016., Komisija/Belgija (C-163/14, EU:C:2016:4), utvrdio da je Kraljevina Belgija povrijedila obveze koje je dužna ispuniti na temelju članka 3. drugog podstavka Protokola.
- 44 Međutim, na temelju članka 19. ugovora, na Općem je sudu, kao nadležnom sudu, da primijeni nacionalno pravo kao što bi to učinio nacionalni sud.
- 45 Posljedično, zbog pravomoćnosti presude od 14. siječnja 2016., Komisija/Belgija (C-163/14, EU:C:2016:4), Opći sud ne može primijeniti Uredbu „električna energija” kako bi instituciju Unije obvezao na podmirenje doprinosa (vidjeti analogijom, kada je riječ o obvezama nacionalnih tijela, presudu od 13. srpnja 1972., Komisija/Italija, 48/71, EU:C:1972:65, t. 7.).
- 46 Čak i pod pretpostavkom da je tužitelj ovim razlogom namjeravao prozvati Parlament na temelju njegove izvanugovorne odgovornosti, na taj se argument nije moguće s uspjehom pozvati u okviru tužbe na temelju članka 272. UFEU-a. U svakom slučaju, na temelju prethodnih navoda-razmatranja bilo bi moguće odbiti taj razlog kada bi bio iznesen u tu svrhu.
- 47 Nadalje, zaključak do kojeg je Opći sud došao u gornjoj točki 41. ne može biti doveden u pitanje činjenicom da bi tužitelj bio dužan snositi doprinos. Naime, takva okolnost nema utjecaja na tumačenje odredbi Uredbe „električna energija”.
- 48 U tom pogledu, moguće je reći da je na tužitelju, ako smatra da za to ima temelja, da od nacionalnog suda pred kojim je pokrenuo postupak zahtijeva donošenje odluke o tome nalaže li oslobođenje koje je Kraljevina Belgija dužna odobriti institucijama Unije i to da su i sami opskrbljivači električnom energijom oslobođeni od plaćanja takvog doprinosa kad je njihov klijent institucija Unije.
- 49 Naposljetku, zaključak naveden u gornjoj točki 41. ne može biti doveden u pitanje činjenicom da su Parlament i druge institucije Unije prihvatile platiti doprinos drugim opskrbljivačima električne energije. Naime, takva okolnost, koja će ponovno biti razmotrena u okviru trećeg tužbenog razloga, nema utjecaja na tumačenje odredbi Uredbe „električna energija”.
- 50 Iz prethodno navedenog proizlazi da drugi tužbeni razlog treba odbiti kao očito neosnovan.

Treći tužbeni razlog

- 51 Tužitelj tvrdi da mu je Parlament neopravdano odbio platiti doprinos, iako su ga institucije Unije platite Electrabelu, drugom opskrbljivaču električnom energijom. Postupajući na taj način Parlament je povrijedio načelo jednakog postupanja.
- 52 Valja istaknuti da se u ovom slučaju nije moguće uspješno pozvati na ovaj tužbeni razlog koji se ne temelji na Parlamentovom nepoštovanju vlastitih ugovornih obveza ili mjerodavnog prava za ugovor (vidjeti u tom smislu presudu od 16. ožujka 2016., Hydrex/Komisija, T-45/15, neobjavljena, EU:T:2016:151, t. 24. i navedenu sudsku praksu).

- 53 U svakom slučaju, valja podsjetiti da sukladno ustaljenoj sudskoj praksi, načelo zabrane diskriminacije ili jednakog postupanja, koja predstavlja temeljno načelo prava, zabranjuje da se u usporedivim situacijama postupa na različit način ili da se u različitim situacijama postupa na jednak način, osim ako su takva postupanja objektivno opravdana (vidjeti u tom smislu presudu od 8. listopada 1986., Christ-Clemen i dr./Komisija, 91/85, EU:C:1986:373, t. 19.; vidjeti također presudu od 8. siječnja 2003., Hirsch i dr./BCE, T-94/01, T-152/01 i T-286/01, EU:T:2003:3, t. 51. i navedenu sudsku praksu).
- 54 U ovom slučaju tužitelj dakle mora podnijeti dokaze na temelju kojih je moguće utvrditi da je njegova situacija usporediva sa situacijom Electrabel.
- 55 U tom pogledu, iz mišljenja nezavisnog odvjetnika Cruza Villalóna u predmetu Komisija/Belgija (C-163/14, EU:C:2015:441, t. 19. i 24.) proizlazi da je u ugovoru sklopljenim s Electrabelom bilo predviđeno da institucije Unije moraju plaćati doprinos. Tužitelj, koji u svojoj tužbi nadalje osporava određene točke tog mišljenja, nije podnio nikakav dokaz na temelju kojeg bi bilo moguće dovesti u pitanje takvu činjenicu.
- 56 Međutim, kao što je to gore u tekstu navedeno (vidjeti gornju točku 31.), ugovorom sklopljenim između tužitelja i Parlamenta nije predviđeno da potonji plaća doprinos.
- 57 Stoga se tužitelj i Electrabel nisu nalazili u usporedivim situacijama jer u ugovoru koji je tužitelj potpisao nije bilo predviđeno da Parlament mora plaćati doprinos.
- 58 Okolnost da je tužitelj od Parlamenta zahtijevao plaćanje doprinosa u tom smislu nije relevantna.
- 59 Podredno, valja podsjetiti da poštovanje načela jednakog postupanja treba uskladiti s poštovanjem načela zakonitosti prema kojem se nitko ne može u svoju korist pozvati na nezakonitost počinjenu u korist trećega (presuda od 4. srpnja 1985., Williams/Revizorski sud, 134/84, EU:C:1985:297, t. 14.). Budući da je zahtjev kojim se od institucija Unije zahtijeva plaćanje doprinosa protivan pravu Unije, kao što to proizlazi iz presude od 14. siječnja 2016., Komisija/Belgija (C-163/14, EU:C:2016:4), ovaj tužbeni razlog nije moguće usvojiti.
- 60 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da treći tužbeni razlog valja odbiti kao očito neosnovan. Slijedom toga, tužiteljev tužbeni zahtjev treba odbiti u cijelosti.

Zahtjev koji je Parlament podnio u cilju utvrđenja

- 61 Parlament podnosi zahtjev kojim od Općeg suda traži da utvrdi „da je Région de Bruxelles-Capitale tužitelju [dužan] vratiti zahtijevani iznos”.
- 62 Iz ustaljene sudske prakse proizlazi da nadležnost Općeg suda na temelju članka 256. stavka 1. UFEU-a i članka 272. UFEU-a za tužbu podnesenu na temelju arbitražne klauzule nužno uključuje nadležnost za protuzahtjev sastavljen u okviru te iste tužbe koji proizlazi iz ugovorne veze ili činjenice na kojoj se temelji glavni zahtjev ili ima izravnu vezu s obvezama koje iz njega proizlaze (vidjeti presudu od 16. srpnja 2014., Isotis/Komisija, T-59/11, EU:T:2014:679, t. 265. i navedenu sudsku praksu).
- 63 Međutim, u ovom slučaju zahtjev koji je podnio Parlament nije u vezi s ugovorom jer se ne odnosi na uzajamne obveze ugovornih stranaka koje iz tog ugovora proizlaze, nego se odnosi na eventualne obveze koje bi Région de Bruxelles-Capitale – koji nije ni ugovorna stranka ni stranka u postupku – mogao imati prema tužitelju.
- 64 Opći sud stoga, na osnovi ove tužbe podnesene na temelju arbitražne klauzule, nije nadležan za odlučivanje o Parlamentovom tužbenom zahtjevu.

- 65 Do naprijed navedenog zaključka bi se, zbog istih razloga, došlo i kad bi se utvrdilo da je na temelju arbitražne klauzule iz čl. 20. ugovora, sukladno čijim odredbama „[s]vaki spor između Parlamenta [...] i ugovaratelja koji se odnosi na ovaj ugovor, a koji nije bilo moguće sporazumno riješiti, rješava Prvostupanjski sud Europskih zajednica, na temelju članka 255. stavka 1. UEZ-a”, s obzirom na njezin tekst, moguće uspostaviti nadležnost Općeg suda ili Suda za odlučivanje o deklaratornoj tužbi, koja se odnosi na spor između Parlamenta i tužitelja o valjanosti, primjenjivosti ili tumačenju ugovora (vidjeti u tom smislu presudu od 26. veljače 2015., Planet/Komisija, C-564/13 P, EU:C:2015:124, t. 26.).
- 66 Iz svega naprijed navedenoga proizlazi da tužbu treba odbiti kao očito pravno neosnovanu i da treba odbiti i tužbeni zahtjev koji je Parlament postavio u cilju utvrđenja jer je Opći sud očito nenadležan za odlučivanje o njemu, pri čemu nije potrebno poduzimati daljnje korake u postupku.

Troškovi

- 67 Na temelju članka 134. stavka 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.
- 68 Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova, u skladu sa zahtjevima Parlamenta.
- 69 Na temelju članka 138. stavka 1. Poslovnika, institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove.
- 70 Komisija će stoga snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (drugo vijeće)

rješava:

- 1. Tužba se odbija.**
- 2. Odbija se tužbeni zahtjev koji je Parlament postavio u cilju utvrđenja.**
- 3. EDF Luminus će osim vlastitih troškova snositi i troškove koje zahtijeva Parlament.**
- 4. Europska komisija snosit će vlastite troškove.**

U Luxembourggu 13. rujna 2016.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik
M. E. Martins Ribeiro